

vil være kendt af os, som have været Medlemmer af Finansudvalget og ogsaa af de Medlemmer af dette Ting, som have lagt nøjere Mærke dertil, at der i en Række af Aar har været stærke Bestræbelser i Finansudvalget efter at levere et saa enstemmigt Forslag til dette Ting som paa nogen Maade muligt. Der er heller ikke sket andet i Aar, end hvad der plejer at ske, og for at opnaa dette har man været nødt til at bøje sig, at tage gensidige Hensyn til hverandre.

Der er et enkelt Punkt, hvor jeg nok kunde have ønsket at indtage en anden Stilling end den, Udvalgets øvrige Medlemmer have indtaget. Jeg udtalte mig derom allerede ved Finanslovens 1ste Behandling. Det er med Hensyn til de overordentlige Udgifter paa Krigsministeriets Budget paa §. 26, men da der ikke stilles noget Forslag fra Regeringens Side, har jeg ikke fundet, det var nogen Nytte til at stille mig anderledes der, skønt jeg har den Mening, at de foreslaaede Bevillinger ere for lave. Jeg kunde ønske større Bevillinger til Afhjælpning af de forskellige Mangler, som ere til Stede ved vort Forsvar. Vi kende jo alle Grunden til, at der ikke foreslaas mere der, og jeg behøver derfor ikke at opholde mig videre derved.

Jeg vil kun tillade mig at nedlægge en Indsigelse mod den Skildring, der blev given af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet. Det følger af sig selv, som jeg allerede antydede, at, for at der skal opnaas Enighed om noget saadant som Finanslovsforslaget — det gælder ogsaa med Hensyn til alle andre Spørgsmaal — maa der tages gensidige Hensyn. At det ærede Medlem og hans Partifælle ikke ere stærke i at tage saadanne Hensyn, derom vidner jo Ændringsforslagslisten, men jeg har Grund til at tro, hvad ogsaa hans Udtalelser vidne om, at det for dem er mere om at gøre at have et særligt Standpunkt end at opnaa en saadan Enighed om de foreliggende Spørgsmaal, at der er sikker Udsigt til at faa noget ført igennem.

Konseilspræsidenten og Udenrigsministeren (Deuntzer): Jeg skal ikke trætte det høje Ting med at indlade mig længere paa almindelige storpolitiske Betragtninger, men vil blot erindre om, at dette Ministerium jo i sin Tid er blevet dannet af mine Kolleger og mig i det Haab og den Forventning, at vi kunde vinde Tilslutning hos Flertallet i denne Sal. Naar jeg nu ser paa den foreliggende Finanslovbetænkning, kan jeg ikke

andet end glæde mig og føle den største Tilfredsstillelse ved, at denne vor Forhaabning og Forventning i saa rigt et Maal er gaaet i Opfyldelse. Det er jo den første og vigtigste Prøvesten paa et Ministeriums Stilling i det folkevalgte Ting, om det kan lykkes det at føre en Finanslov igennem væsentligt uskadt saaledes, at der paa dette Punkt, som jo danner Hovedhjørnestenen for vort Statsliv, viser sig en i alt væsentlig fuldstændig Overensstemmelse imellem Regeringen og Tinget. Jeg gentager derfor, at det har været mig den største Glæde at modtage Betænkningen over Finanslovsforslaget.

Med Hensyn til de Ændringsforslag, der ere blevne stillede paa Udenrigsministeriets Budget, da er det først af to ærede Medlemmer af Finansudvalget foreslaaet, at Udenrigsministeren skulde bemyndiges til at inddrage 4 af de bestaaende Gesandtskaber. Jeg skal straks bemærke, at det er en Bemyndigelse, jeg ikke kan modtage, idet man selvfølgelig ikke kan modtage en Bemyndigelse til at gøre noget, som man straks er paa det rene med, at man hverken kan eller vil gøre. Hvad angaar dette Forslag, kan jeg i alt væsentligt slutte mig til den ærede Ordførers Foredrag, som jeg tror at have opfattet i alle Enkeltheder, og som jeg ikke har noget at erindre imod. Men maa jeg ikke gribe Lejligheden til for det høje Ting at bemærke, at der er en Sætning, som vi endelig ikke maa slaa fast eller gaa ind paa, og det er den, at Danmark ikke skal have en Udenrigspolitik. Der er en Ting, vi alle skulle være enige om, det er, at vi hverken ville eller kunne gaa paa Æventyr, at vi hverken ville eller kunne blande os ind i, hvad man kalder storpolitiske Stridigheder. At der rundt om i Landene idelig er diplomatiske Rivninger, som, hvis det til sidst gaar rigtig galt, føre til Krig, det vide vi, og det hverken kunne eller ville vi ind i. Men hvad vi kunne og hvad jeg er vis paa, at ogsaa det høje Ting vil, det er at anvende de Midler, vi have, og som ikke ere intetsigende, til med Fasthed at værne vort Lands Selvstændighed og Interesser. Det er noget, der kan lykkes os, og netop, naar vi gøre det klart for den hele Verden, at vi ville leve i Fred med dem alle sammen og ikke blande os ind paa Omraader, der ikke komme os ved. Vi ere jo henviste til at leve med vore internationale Naboer, saaledes som de nu en Gang ere, og det maa da være vor Pligt som de smaa at sørge for, at Forholdet bliver godt. Jeg